

12-11-2017 Antonius van Padua

+ Toen ik het lied waarmee wij deze viering zojuist begonnen tot me liet doordringen, becroop me een gevoel van benauwdheid. God heeft het eerste en laatste woord: daar is geen speld tussen te krijgen. Hij staat aan het begin en aan het einde. Mijn levensloop wordt begrensd door een eerste en een laatste woord dat buiten mij om klinkt. Het menselijk levensverhaal lijkt van begin tot eind uitgewerkt op de goddelijke tekentafel. Inderdaad, ik merk een benauwdheid, zoals vroeger bij het kijken naar de afbeelding van het alziend oog, het oog in de driehoek die de Drieenheid uitbeeldt. Het volgt je overal volgt en ziet alles. Opgesloten zitten, voortdurend de wacht aangezegd krijgen en bekeken worden. Dat gevoel van benauwdheid werd minder naarmate ik verder keek in de liturgie van vandaag. In de eerste lezing klinkt ook zoiets als een woord en een oog dat steeds om je heen is. Maar daar heet het 'wijsheid'. Zij is er altijd, staat er, 'nooit verwelkend', als een bevrijding: 'wie om haar wakker ligt, zal weldra vrij van zorg zijn'. Ons leven heeft vele kanten. Het laat zich niet eenvoudig in kaart brengen, zeker niet het leven met God dat wij hier in deze eucharistie vieren. Laten we, voor we zingend vragen om ontferming, een moment stil zijn.

Heer, ontferm U

Gezegend zijt Gij

Gebed

Heer, geef de moed ons toe te vertrouwen aan uw aanwezigheid. Wek het geloof dat leven met u de weg vrij maakt om onze echte bestemming te zoeken. Dat vragen wij U door Jezus Christus. Amen

Wijsheid 6:12-16

Matteus 25:1-13

Overweging

Er waren eens tien meisjes. Vijf domme en vijf verstandige. Alle tien hebben zich gereed gemaakt om een bruidegom met feestlampen te ontvangen. Maar de bruidegom laat op zich wachten – het duurt niet zomaar even: de meisjes vallen allemaal in slaap. Dan, midden in de nacht klinkt het: 'daar is de bruidegom'. Op dat moment blijken de slimmen zich van de dommen te onderscheiden. De slimmen zijn voorbereid om met hun lampen de nacht in te gaan – zij hebben gezorgd voor voldoende energie. De dommen staan daar met hun lampen, maar zonder licht. Ze hebben geen olie. Wat doe je dan? Je vraagt olie aan de meisjes die voldoende bij zich hebben en hun lampen wel kunnen ontsteken. Dat doen ze – en dan gebeurt er iets heel onverwachts in het verhaal. De domme meisjes vangen bot. Zij krijgen niets en de slimme meisjes trekken met de bruidegom feestelijk naar binnen en gaan bruiloft vieren. Deur

op slot. Einde verhaal. Geen verwijzing naar de alomvattende naastenliefde... geef elkaar van je brood en van je olie.

‘Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid’. U kent de slogan die indertijd is gelanceerd om meisjes te motiveren exacte vakken te kiezen; dat is goed voor je toekomst. De slimme meiden uit onze parabel zijn voorlopers van de belofte in deze slogan. Hun energievoorziening is op orde. Ze blijken berekend op donkere tijden. De anderen hadden zich ook maar moeten voorbereiden. Eigen schuld dikke bult.

Over welke levensinstelling gaat deze parabel eigenlijk? Niet over delen, maar over aandacht voor je eigen levensopdracht. Niet over de leliën des velds - niet over ‘de dag van morgen heeft genoeg aan zijn eigen zorgen’ – maar over werken en spinnen en zorgen dat het vuur ook morgen kan branden. Deze parabel gaat over klaarstaan, opletten, de tekenen van de tijd verstaan. De eerste lezing kondigde het al aan: ‘Wie om de wijsheid wakker ligt, zal weldra vrij van zorg zijn’. Inderdaad, het woord van God is voor ons en achter ons, maar sluit een mens niet op. Wij zetten zelf een route uit. De opdracht en de kunst is: wakker blijven, aanwezig zijn en weten wat je doet op die route. Dan laat de wijsheid zich zien. Zij is er dag en nacht. Zij vertoont zich aan degenen die haar waardig zijn, aan degenen die open staan en overleg plegen (eerste lezing).

De parabel over de vijf domme en de vijf slimme meisjes geeft een aanwijzing over de levensinstelling die daar bij hoort. Het is een aanwijzing. Dezelfde die ook paus Franciscus uitzet voor onze levensroute. Hij doet dat bijvoorbeeld in zijn encycliek *Laudato si'*: bewandel de weg op een contemplatieve manier. De slimme meisjes zijn voorbeelden daarvan. Contemplatief leven betekent aanwezig zijn bij wat er op dit moment toe doet. Wat doet er toe? Wat je doet. Of dat nu is je huis schoonmaken, met iemand een gesprek voeren, koken of iemand opwachten... Contemplatief leven is: echt doen wat je doet. Dat vergt voorbereiding: ontvankelijk zijn, je aandacht richten, open staan voor wat zich aandient. Bij de domme meisjes ontbrak iets. Ze waren ijverig, ze deden mee, ze hielden het uit om lang te wachten op de bruidegom – echter: meelopen, meezingen, meejuichen is mooi maar niet voldoende. Het ontbrak hun aan aandacht: ze lieten het vuur uitgaan. Donker geworden, konden ze noch zichzelf, noch andere mensen bijlichten. Zo raak je de weg kwijt.

Op onze weg is God voor ons en achter ons, Hij is begin en einde. Niet als het oordelend oog. Wel als voedende aanwezigheid. Bij wie besef heeft van die aanwezigheid zal het vuur niet doven.

Voorbede

Laat ons bidden dat wij openstaan voor de tekenen van uw aanwezigheid in degenen met wie wij dagelijks leven, dat wij hen blijven zien als kinderen van God.

Laat ons zingend bidden

Laat ons bidden voor vluchtelingen, voor verslaafden, voor mensen die leven op de rand van onze maatschappij. Dat wij aandacht hebben voor de broeder en de zuster die in hen aanwezig zijn.

Laat ons zingend bidden

Laat ons bidden dat wij een oplettende aandacht voor de natuur in ons versterken. Dat wij het milieu blijven ervaren als een plek van Uw aanwezigheid.

Laat ons zingend bidden